

Przed występami teatru moskiewskiego

Nowa epoka w literaturze i teatrze

Zainteresowanie, jakie wzbudziły w Warszawie gościnne występy Państwowego Moskiewskiego Teatru Dramatycznego — znieleno się rychło w szczerą i rosnący entuzjazm stołecznej publiczności teatralnej. Zgodna opinia publiczności i krytyki w ocenie tych występów wysuwa na pierwsze miejsce ich właściwą poślawę ideową i nieodpartą siłę realizmu. Krytycy pism stołecznych w recenzjach swoich wyrażają się z najwyższym uznaniem o repertuarze Teatru Moskiewskiego i jego artystycznej interpretacji scenicznej. A oto kilka głosów krytyków prasy stołecznej:

W „Rzeczpospolitej“ Irena Krzywicka w dwóch artykułach, zatytułowanych „Teatr prawdziwy“ i „Rewolucja teatralna“ pisze m. in.: „Każde przedstawienie Moskiewskiego Teatru Dramatycznego staje się nie tylko przeżyciem, ale wprost wstrząsem dla widza. Staliśmy wobec rewolucji, wobec szeregu odkryć za-

równo artystycznej, jak i ideologicznej natury. Publiczność była porwana, zdezorientowana, zaniepokojona, zachwycona. Jeżeli o grę aktorów chodzi, są to doprawdy zawrotne szczyty. Pokazano nam dzieło wielkiej sztuki. To nadchodzi niewątpliwie nowa epoka w literaturze i w teatrze, która niesie ze sobą zawrotność możliwości“.

Recenzent teatralny „Trybuny Ludu“ — Jaszcz — tak pisze o reakcji widowni warszawskiej: „Olśnienie. Zachwyt — chyba bez zastrzeżeń zachwyt — ogarnął każdego przyjaciela radzieckiego teatru od recenzentów krzesła do galerii, każdego, kto mógł zapisać na swe dobro kulturalne zawarcie znajomości z teatrem Ochłopkowa, który najbardziej opornych wrażeniom teatralnym musiał rozbroić i przekonać o artystycznej doskonałości tego teatru i artystycznej pełni“.

Moskiewski Teatr Dramatyczny pokazuje publiczności krakowskiej 4

przedstawienia. Będą to: „Wielkie dni“ Mikołaja Wirty, sceniczne ujęcie epopei stalingradzkiej, „Sąd ho-

Mikołaj P. Ochłopkow

norowy“ Al. Steina, „Wiosna w Moskwie“, komedia muzyczna W. Gusiawa i „Tania“ A. Arbuzowa. Oto co

o tych sztukach i ich wystawieniu przez Moskiewski Teatr Dramatyczny pisze prasa stołeczna:

„Sztuka Wirty jest śmiałym, szerokim freskiem historyczno-politycznym, wielkim reportażem dramatycznym, przemawiającym do widza językiem bezpośredniej sugestyjności obrazu — pisze recenzent „Życia Warszawy“. — Reżyser Ochłopkow pokazał nam widowisko nowego typu, gdzie obok znakomitego opanowania rzemiosła teatralnego uderza świadome operowanie środkami ekspresji filmowej. Zespół Państwowego Teatru Moskiewskiego zaprezentował wysoki kunszt aktorski“.

O tej samej sztuce pisze Jaszcz w „Trybunie Ludu“: „Przedstawienie to było dla polskich ludzi teatru świetnym pokazem osiągnięć realizmu socjalistycznego we współczesnym teatrze radzieckim. Pokaz to pouczający tym bardziej, że przedmiotem przedstawienia jest utwór współczesny, nabrzmiały aktualnością i polityką, utwór o bezpośrednim i z naciskiem wyrażonym stanowiskiem ideowym. Ochłopkow ze swoimi asystentami stworzyli widowisko, które tętni prawdą historyczną, a za-

razem najożywszym, najistotniejszym teatrem“.

„Sąd honorowy“ to sztuka rozgrywająca się w środowisku elity naukowej Związku Radzieckiego, a bohaterami jej są profesorowie Instytutu Medycyny Doświadczalnej. „Naczelna cecha „Sądu honorowego“ — pisze Jaszcz w „Trybunie Ludu“ — jest oryginalność i odrębność tematyczna. Słyszymy o wynalazkach naukowych i rozumiemy ich społeczne i państwowe znaczenie. Konflikt dramatyczny nawijuje się mocno i pokazany jest z wielu stron. W inscenizację tej sztuki włożył Teatr Moskiewski wiele wspaniałych sukcesów uwiecznionego występu“.

„Wiosna w Moskwie“ ocenają krytycy warszawscy zgodnie jako powodzenia próby ideologicznego odnowienia repertuaru rozrywkowego, próby stworzenia nowego typu komedii muzycznej, świeżej, zdrowej, orzeźwiającej, poruszającej w lekkiej, bezpretensjonalnej formie — poważne problemy spoko socjalizmu.

Tak przeżyła gościnne występy Teatru Moskiewskiego Warszawa, Kraków oczekuje z niecierpliwością wielkiej uczty artystycznej.